

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U RIJECI

Erazma Barčiča 5

Poslovni broj: 7 UsI-299/2019-14

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Upravni sud u Rijeci, po sucu Antunu Žagaru, uz sudjelovanje zapisničarke Mile Valentić, u upravnom sporu tužitelja Stečajne mase iza Dina-Petrokemije d.d. Čavle, Vrh Čavje 9, kojeg zastupa opunomoćenica Alenka Kružić Dobrila, odvjetnica u Rijeci, Ivana Dežmana 1, protiv tuženika Ministarstva zaštite okoliša i energetike, Uprave vodnoga gospodarstva i zaštite mora, Zagreb, Radnička cesta 80, uz sudjelovanje zainteresiranih osoba: 1. Republike Hrvatske, zastupane po Županijskom državnom odvjetništvu u Rijeci, Frana Kurelca 3, kojega zastupa Marijana Franolić, zamjenica županijske državne odvjetnice i 2. Hrvatskih voda, Vodnogospodarskog odjela za slivove Sjevernoga Jadrana, Rijeka, Đure Šporera 3, radi utvrđenja javnog vodnog dobra, 5. veljače 2020.,

presudio je

I. Poništava se rješenje Ministarstva zaštite okoliša i energetike, Uprave vodnoga gospodarstva i zaštite mora KLASA: UP/I-325-01/17-02/217, URBROJ: 517-07-1-1-1-18-32 od 12. prosinca 2018.

II. Predmet se vraća tuženiku na ponovni postupak.

III. Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi troškove ovoga upravnog spora u iznosu od 6.250,00 kn, u roku od 60 dana od dostave pravomoćne presude.

Obrazloženje

Rješenjem Ministarstva zaštite okoliša i energetike, Uprave vodnoga gospodarstva i zaštite mora KLASA: UP/I-325-01/17-02/217, URBROJ: 517-07-1-1-1-18-32 od 12. prosinca 2018. po prethodnom mišljenju Hrvatskih voda VGO Rijeka, ovdje zainteresirane osobe, utvrđeno je da zemljišne čestice k.č.br. 14041 „livada Dina“, k.č.br. 14090 „ceste i putovi Dina“ i k.č.br. 14100 „vode kanal Dina“, sve k.o. Omišalj, u vlasništvu Dina Petrokemije d.d. Omišalj, u cijelosti pripadaju javnom vodnom dobru.

Stečajna masa Dina Petrokemija d.d. Čavle pravodobno je protiv tuženika ovome Sudu podnijela tužbu kojom osporava zakonitost navedenog rješenja. U tužbi u prvom redu navodi da mu u postupku koji je prethodio ovome sporu nije omogućeno sudjelovanje, što je da je suprotnosti s odredbom članka 4. stavaka 1. u svezi s člankom 30. stavkom 1. Zakona o općem upravnom postupku, te da u ponovnom postupku tuženik nije proveo ispitni postupak niti postupio u skladu s uputom iz presude ovoga Suda poslovni broj UsI-866/2017 od 5. studenog 2018. Nadalje navodi da sukladno odredbi članka 8. Zakona o vodama („Narodne novine“ broj 153/09, 63/11, 130/11, 56/13, 14/14, 88/18, dalje: Zakon o vodama) vodno dobro čine

zemljišne čestice koje obuhvaćaju vodonosna i napuštena korita površinskih voda, uređeno i neuređeno inundacijsko područje, prostor na kojem je izvorište voda i otoke koji su nastali ili nastanu u vodonosnom koritu, te s tim u svezi ističe da u osporenom rješenju nije obrazloženo o kojoj se od navedenih vrsta vodnog dobra radi. Nadalje navodi da je ono što je u konkretnom slučaju apsolutno nezakonito i čini rješenjem ništavim činjenica da se provodi oduzimanjem navedenog zemljišta bez ikakve naknade, a osim toga vrši brisanje založnih prava na nekretnini bez da se rješenje dostavlja založnim vjerovnicima. Nadalje navodi da je Zakonom o vodama propisano da javno vodno dobro čine zemljišne čestice vodnog dobra koje su na dan stupanja na snagu Zakona o vodama („Narodne novine“ broj 107/95) bile temeljem zakona ili temeljem bilo koje druge pravne osnove: opće dobro, javno dobro, javno vodno dobro, vodno dobro, javno dobro – vode, državno vlasništvo, vlasništvo jedinice lokalne samouprave, društveno vlasništvo bez obzira tko je bio nositelj prava korištenja, upravljanja ili raspolaganja, odnosno koje su u zemljišnoj knjizi bile upisane kao: javno dobro, javno vodno dobro, vodno dobro, državno vlasništvo, vlasništvo jedinice lokalne samouprave, društveno vlasništvo s naznakom ili bez naznake nositelja prava korištenja, upravljanja ili raspolaganja, općenarodna imovina, opće dobro i sl. Dodaje da se javnim vodnim dobrom smatraju se sve do dokaza suprotnog i zemljišne čestice vodnog dobra koje do dana stupanja na snagu Zakona o vodama nisu bile upisane u zemljišnoj knjizi, odnosno koje su bile upisane u zemljišnu knjigu, ali nitko nije naznačen kao njihov vlasnik, te da javnim vodnim dobrom postaju zemljišne čestice vodnog dobra koje se otkupe ili izvlaste u korist Republike Hrvatske i zemljišne čestice vodnog dobra na kojima se planiraju graditi vodne građevine za proizvodnju električne energije. S tim u svezi ističe da su 1. siječnja 1996. kada je stupio na snagu Zakon o vodama sve zemljišne čestice iz predmeta ovoga spora u zemljišnim knjigama bile upisane kao vlasništvo Dina Petrokemije d.d. Omišalj, pa da stoga nisu ispunjene pretpostavke da se proglase javnim vodnim dobrom. Predlaže da Sud provede dokazni postupak uvidom u dokumentaciju koja se nalazi u spisu predmeta upravnog postupka te izvadak iz sudskog registra, zemljišnoknjižne izvatke i katastarske planove koje prilaže uz tužbu pa da po provedenom postupku osporeno rješenje poništi.

Tuženik se u odgovoru na tužbu u bitnom poziva na navode iz osporenog rješenja i predlaže da Sud tužbeni zahtjev odbije. Ističe da je pripadnost predmetno označenog zemljišta javnom vodnom dobru utvrđena izvršenim regulacijama sedamdesetih godina prošlog stoljeća u svrhu zaštite od štetnog djelovanja voda okolnog područja pa i podredno i u svrhu osiguranja izgradnje petrokemijskog kompleksa. Pojašnjava da je regulacija bujice Dobrovica, sada popularno zvane kanal Dina izvršen na izmještanjem iz starog korita u novo, kroz djelatnost ondašnjem vodoprivredne djelatnosti od općeg interesa za potrebe izgradnje petrokemijskog kompleksa sukladno rješenju Skupštine općine Krk broj: 01/9-212671-1975. Dodaje da je vodnoj građevini kanal Dina/reguliranoj bujici Dobrovica nesporna pripadnost javnom vodnom dobru sukladno načelu jedinstva nekretnine temeljem odredbe članka 14. stavka 1. Zakona o vodama i članka 9. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima.

Zainteresirana osoba Županijsko državno odvjetništvo u Rijeci u odgovoru na tužbu u bitnom se pridružuje navodima tuženika. Predlaže da Sud tužbeni zahtjev odbije.

Zainteresirana osoba Hrvatske vode VGO Rijeka u odgovoru na tužbu i kasnijem podnesku u bitnom se pridružuje navodima tuženika. Ističe da je kroz djelatnost ondašnje vodoprivredne djelatnosti izvršena regulacija bujice Dobrovica iz starog korita u novo korito za potrebe izgradnje petrokemijskog kompleksa, sukladno rješenju Skupštine općine Krk broj: 01/9-212671-1975., na način da je ono danas vodi na građevina, ta da je već tada u mirnom

postupku otkupljeno odnosno eksproprirano zemljište za potrebe regulacije bujice. Predlaže da Sud tužbeni zahtjev odbije.

Sud je održao ročište za raspravu 31. siječnja 2020., na koje su pristupili tužitelj i zainteresirana osoba Županijsko državno odvjetništvo u Rijeci, a kako su ostale stranke uredno pozvane, ročište su održano u njihovom odsustvu.

Tužitelj i zainteresirana osoba Županijsko državno odvjetništvo u Rijeci su na ročištu u bitnom ponovile navode iz dotadašnjeg tijeka postupka.

Među strankama u ovome sporu je sporno jesu li osnovane pretpostavke za utvrđenje predmetnog zemljišta javnim vodnim dobrom, je li rješenje pravilno obrazloženo i je li postupak pravilno proveden.

Sud je izveo dokaze uvidom u dokumentaciju koja se nalazi u spisu ovoga upravnog spora.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja, Sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

U prvom redu, neosnovani su tužbeni navodi da tuženik nije postupio po pravnom shvaćanju iz presude ovoga Suda poslovni broj UsI-866/2017 od 5. studenog 2018., jer je u tom predmetu, iako se odnosio na iste nekretnine, predmet spora bilo utvrđenje pripadnosti zemljišta vodnom dobru, a ne javnom vodnom dobru kao u predmetu iz ovoga spora, stoga se ne radi o istom predmetu.

Nadalje, Sud dijeli shvaćanje tuženika da kanal može biti javno vodno dobro, kao vodna građevina koja je izgrađena na javnom vodnom dobru i tako postala pripadnost javnog vodnog dobra, sukladno odredbi članka 14. Zakona o vodama.

Nadalje, prema odredbi članka 11. stavka 1. Zakona o vodama javno vodno dobro čine zemljišne čestice vodnog dobra koje su na dan stupanja na snagu Zakona o vodama („Narodne novine“ broj 107/95) bile temeljem zakona ili temeljem bilo koje druge pravne osnove: opće dobro, javno dobro, javno vodno dobro, vodno dobro, javno dobro – vode, državno vlasništvo, vlasništvo jedinice lokalne samouprave, društveno vlasništvo bez obzira tko je bio nositelj prava korištenja, upravljanja ili raspolaganja, odnosno koje su u zemljišnoj knjizi bile upisane kao: javno dobro, javno vodno dobro, vodno dobro, državno vlasništvo, vlasništvo jedinice lokalne samouprave, društveno vlasništvo s naznakom ili bez naznake nositelja prava korištenja, upravljanja ili raspolaganja, općenarodna imovina, opće dobro i sl.

Sukladno citiranoj odredbi Zakona o vodama javno vodno dobro čine zemljišne čestice vodnog dobra koje su u vrijeme stupanja na snagu Zakona o vodama („Narodne novine“ broj 107/95) bile u nekom obliku javnog ili državnog vlasništva temeljem zakona ili bilo koje pravne osnove, ili su takvima bile upisane u zemljišnoj knjizi, a između ostalog i ako su bile u društvenom vlasništvu bez obzira tko je bio nositelj prava korištenja, upravljanja ili raspolaganja.

Stoga, ukoliko bi predmetne nekretnine u zemljišnim knjigama vrijeme u stupanja na snagu Zakona o vodama („Narodne novine“ broj 107/95) bile upisane u vlasništvu Dine Petrokemije d.d. Omišalj, to samo po sebi ne bi isključivalo da bi mogle postati javnim vodnim

dobrom *ex lege* Zakonom o vodama („Narodne novine“ broj 107/95), jer bi javnim vodnim dobrom mogle postati po bilo kojoj osnovi. Štoviše, ukoliko bi na dan stupanja na snagu Zakona o vodama („Narodne novine“ broj 107/95) bile upisane u društvenom vlasništvu na korištenju, upravljanju ili raspolaganju prednika Dine Petrokemije d.d. Omišalj, time bi pod uvjetom da se radi o zemljišnim česticama vodnog dobra postale javno vodno dobro.

Međutim, Sud je tužbeni zahtjev našao osnovanim iz razloga kako slijedi.

Odredbom članka 30. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ broj 47/09, dalje: Zakon o općem upravnom postupku) propisano je da se u postupku stranci mora omogućiti izjašnjavanje o svim činjenicama, okolnostima i pravnim pitanjima važnim za rješavanje upravne stvari, te da se bez prethodnog izjašnjavanja stranke postupak može provesti samo ukoliko se usvaja zahtjev stranke ili ako odluka u postupku nema negativan učinak na pravni interes stranke ili kad je tako propisano zakonom.

Uvidom u spis predmeta upravnog postupka Sud je utvrdio da osporeno rješenje doneseno a da nije tužitelju omogućeno očitovanje i sudjelovanje, iako nijednim zakonom takvo postupanje nije predviđeno.

Isto tako, tuženiku se ukazuje da ni iz jedne odredbe Zakona o općem upravnom postupku ili Zakona o vodama ne proizlazi da bi se rješenje o pripadnosti zemljišta javnom vodnom dobru moglo donijeti neposrednim rješavanjem, bez provođenja ispitnog postupka.

Nadalje, prema odredbi članka 8. Zakona o vodama vodno dobro čine zemljišne čestice koje obuhvaćaju vodonosna i napuštena korita površinskih voda, uređeno i neuređeno inundacijsko područje, prostor na kojem je izvoriste voda i otoke koji su nastali ili nastanu u vodonosnom koritu.

Sukladno odredbama članka 47. stavka 1. i članka 98. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku u upravnom postupku treba utvrditi sve činjenice i okolnosti bitne za rješenje stvari te ih valjano obrazložiti.

Osporenim rješenjem nije obrazloženo pod koju su vrstu zemljišta, odnosno vodnog dobra, iz citirane odredbe članka 8. Zakona o vodama nekretnine iz predmeta ovoga spora podvedene, a tuženik je u ovome sporu obrazložio samo da je k.č.br. 14100 „vode kanal Dina“ javnim vodnim dobrom postala kao vodna građevina koja je izgrađena na javnom vodnom dobru i tako postala pripadnost javnog vodnog dobra, sukladno odredbi članka 14. Zakona o vodama, dok je u odnosu na k.č.br. 14041 „livada Dina“, k.č.br. 14090 „ceste i putovi Dina“ u tom smislu izostalo svako obrazloženje. S tim u svezi nadalje, „livada“ i „ceste i putovi“ nisu načini uporabe koji se prema članku 39. Zakona o državnoj izmjeri i katastru nekretnina („Narodne novine“ broj 112/18) i članku 17. Pravilnika o katastru zemljišta („Narodne novine“ broj 84/07, 148/09, 112/18) pridružuju za unutarnje vode. Stoga, ukoliko k.č.br. 14041 „livada Dina“ i k.č.br. 14090 „ceste i putovi Dina“ u naravi predstavljaju inundacijsko područje, trebalo je to obrazložiti i navesti odluku kojom je u smislu članka 109. stavka 3. Zakona o vodama utvrđena vanjska granica inundacijskog područja.

Isto tako, uvidom u zemljišnoknjižni izvadak koji se nalazi u spisu predmeta upravnog postupka Sud je utvrdio da trgovačko društvo Adria Polymers d.o.o. Rijeka ima upisano založno pravo na nekretninama iz predmeta ovoga spora.

Stoga, budući da se prema odredbi članka 13. Zakona o vodama upisom javnog vodnog dobra na nekretnini brišu postojeća založna prava, trebalo je u postupku koji je prethodio ovome sporu omogućiti sudjelovanje i trgovačkom društvu Adria Polymers d.o.o. Rijeka, jer se brisanjem njegovog založnog utječe na njegova prava, pa sukladno odredbi članka 4. stavka 1. Zakona o općem upravnom postupku ima pravo biti strankom u postupku.

Slijedom navedenog, na temelju članka 58. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ broj 20/10, 143/12, 152/14, 94/16, 29/17, dalje: Zakon o upravnim sporovima) tužbeni zahtjev valjalo je usvojiti i predmet vratiti tuženiku na ponovni postupak.

Budući da je slijedom svega navedenog osporeno rješenje valjalo poništiti, Sud je rukovodeći se načelom učinkovitosti odlučio da nije nužno pozivati trgovačko društvo Adria Polymers d.o.o. Rijeka da sudjeluje u ovome sporu, jer će svoje pravo biti strankom moći ostvariti u ponovnom postupku kojem mu je tuženik dužan omogućiti sudjelovanje.

Sukladno članku 81. Zakona o upravnim sporovima u ponovnom postupku tuženik je vezan pravnim shvaćanjem i primjedbama ovoga Suda.

Tužitelj je postavio zahtjev za naknadu troškova spora za sastav tužbe u iznosu od 2.500,00 kn, uvećano za PDV, pristup ročištu u iznosu od 2.500,00 kn, uvećano za PDV, te sudske pristojbe u iznosu od 800,00 kn.

Prema odredbi članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima stranka koja izgubi spor u cijelosti snosi sve troškove spora, ako zakonom nije drukčije propisano.

Stavkom 2. istoga članka propisano je da se vrijednost predmeta spora smatra neprocjenjivom.

Tužitelj je u cijelosti priznat trošak sastava tužbe i pristupa ročištu, u punom iznosu koji je sukladan Tbr. 23. Odvjetničke tarife, dok mu trošak sudske pristojbe nije priznat, jer taj trošak za tužitelja nije ni nastao, iz razloga što je uspio u sporu.

Budući da tužba nije odbačena, niti je tužbeni zahtjev odbijen, sukladno članku 22. stavku 1. Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“ broj 118/18) tužitelj nije u obvezi plaćanja sudske pristojbe.

U Rijeci 5. veljače 2020.

S u d a c

Antun Žagar, v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv točke I. i II. ove presude žalba nije dopuštena.

Protiv točke III. ove presude dopuštena je žalba Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske.

Žalba se podnosi putem ovog suda, u dovoljnom broju primjeraka za sud i sve stranke u sporu, u roku od **15 dana** od dana dostave rješenja. Žalba protiv rješenja ne odgađa izvršenje rješenja (čl. 67. Zakona o upravnim sporovima).